Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

6. februar 2014*

»Konkurrence — karteller — det spanske marked for tankstationer — afgørelse om afvisning af en klage — forordning (EF) nr. 1/2003 — manglende gennemførelse af tilsagn, der er blevet gjort bindende ved en kommissionsbeslutning — genåbning af proceduren — bøder — tvangsbøder«

I sag T-342/11,

Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio (CEEES), Madrid (Spanien),

Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio, Madrid,

ved advokaterne A. Hernández Pardo og B. Marín Corral,

sagsøgere,

mod

Europa-Kommissionen ved J. Baquero Cruz og F. Ronkes Agerbeek, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Kongeriget Spanien først ved abogado del Estado M. Muñoz Pérez, derefter ved abogado del Estado S. Centeno Huerta og endelig ved abogado del Estado A. Rubio González,

og af:

Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA ved advokaterne J. Jiménez-Laiglesia Oñate og S. Rivero Mena,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse K(2011) 2994 endelig af 28. april 2011 om afvisning af en klage indgivet af sagsøgerne vedrørende Repsols tilsidesættelser af konkurrencereglerne (sag COMP/39.461),

har

* Processprog: spansk.

RETTEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, O. Czúcz (refererende dommer), og dommerne I. Labucka og D. Gratsias,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 29. april 2013,

afsagt følgende

Dom

1 Med dette søgsmål har sagsøgerne, Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio (CEEES) og Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio, nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse K(2011) 2994 endelig af 28. april 2011 om afvisning af en klage indgivet af sagsøgerne vedrørende Repsols tilsidesættelser af konkurrencereglerne (sag COMP/39.461) (herefter »den anfægtede afgørelse«) Ifølge nævnte klage havde intervenienten, Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA (herefter »Repsol«), ikke overholdt de tilsagn, der var blevet gjort bindende ved Kommissionens beslutning af 12. april 2006 vedrørende en procedure i henhold til artikel 81 [EF] (sag COMP/B 1/38 348 – Repsol CPP) (sammendrag i EUT L 176, s. 104, herefter »tilsagnsbeslutningen«).

Sagens faktiske omstændigheder

2 CEEES er en forening af virksomheder, hvis formål er at forsvare og repræsentere interesser på alle områder for medlemmerne, som i det væsentlige er selskaber, der har rettigheder til at drive tankstationer.

3 Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio er en forening af virksomheder, som er en del af CEEES, og som repræsenterer interesserne for erhvervsdrivende, som driver tankstationer uden at eje dem.

4 Repsol er et spansk benzinselskab.

5 Den 16. juni 2004 indledte Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber en procedure i henhold til artikel 81 EF og 82 EF i forhold til Repsol vedrørende distribution af brændstoffer til tankstationer i Spanien. Kommissionen gav i sin foreløbige vurdering udtryk for tvivl med hensyn til foreneligheden med artikel 81 EF af visse aspekter ved de langsigtede eksklusive distributionsaftaler, som var indgået mellem Repsol og tankstationerne.

6 For at imødekomme de af Kommissionen udtrykte betænkeligheder foreslog Repsol tilsagn, som blev offentliggjort som led i den offentlige høring fastsat i artikel 27, stk. 4, i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i […] artikel 81 [EF] og 82 [EF] (EFT 2003 L 1, s. 1), og som er blevet ændret flere gange.

7 Med vedtagelsen af tilsagnsbeslutningen på grundlag af artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1/2003 gjorde Kommissionen den 12. april 2006 de reviderede tilsagn bindende indtil den 31. december 2011.

8 Tilsagnsbeslutningen bestemmer bl.a. følgende:

»[Repsol] forpligter sig til at overholde bestemmelserne i artikel 4 og 5 i forordning nr. 2790/99 hvad angår aftalerne, hvori fastsættes de betingelser, hvorunder [Repsol] udøver sine aktiviteter med distribution af brændstoffer til køretøjer på tankstationer i Spanien. [Repsol] forpligter sig bl.a. til:

[…]

b) ikke at begrænse køberens evne til at fastsætte salgsprisen, mens [Repsol] imidlertid fortsat frit kan pålægge maksimumssalgspriser eller foreslå anbefalede salgspriser, forudsat at de ikke får karakter af faste salgspriser eller minimumssalgspriser som følge af pres eller incitamenter fra den ene af parterne. Ved repræsentantaftaler, hvori [Repsol] fastsætter salgsprisen, eftersom repræsentanten ikke bliver ejer af varerne, forpligter [Repsol] sig til ikke at forhindre repræsentanten i at dele sin kommission med kunden og til ikke at pålægge repræsentanten begrænsninger i denne henseende ved at overlade ham fuld frihed til at sænke de priser, som kunden faktisk betaler, uden at [Repsols] indtjening mindskes herved.«

9 I tilsagnsbeslutningen fandt Kommissionen, at de af Repsol foreslåede tilsagn var tilstrækkelige til at afhjælpe de konstaterede problemer, og afsluttede proceduren.

10 Den 30. maj 2007 indgav sagsøgerne i lighed med flere andre selskaber en klage til Kommissionen, hvorved de påberåbte sig, at der forelå en aftale mellem flere benzinselskaber, som var i strid med artikel 81 EF. De anførte ligeledes, at Repsol pålagde minimumspriser for salg til offentligheden på tankstationerne, hvilket var i strid med artikel 81 EF og 82 EF.

11 Sagsøgerne gjorde i deres supplerende indlæg af 10. juli 2007 gældende, at Repsol ikke havde overholdt sit tilsagn, der ved tilsagnsbeslutningen var blevet gjort bindende, om ikke at begrænse tankstationerne i Spaniens mulighed for at fastsætte salgsprisen for brændstof til offentligheden, og de anmodede Kommissionen om at genåbne proceduren i forhold til Repsol i medfør af artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1/2003.

12 Sagsøgerne anførte i deres bemærkninger af 13. november 2009, at Kommissionen var forpligtet til at pålægge Repsol en bøde som følge af dette selskabs manglende overholdelse af sine tilsagn.

13 Den 30. juli 2009 vedtog Comisión Nacional de la Competencia (den spanske konkurrencestyrelse, herefter »CNC«) en beslutning i forhold til Repsol, Cepsa Estaciones de Servicio SA og BP Oil España SA (herefter »CNC-beslutningen«). Ved denne beslutning fastslog CNC, at disse selskaber havde tilsidesat artikel 1 i ley 16/1989, de 17 de julio, de Defensa de la Competencia (lov nr. 16/1989 af 17.7.1989 om beskyttelse af konkurrencen, BOE nr. 170 af 18.7.1989, s. 22747) samt artikel 81, stk. 1, EF, idet de indirekte havde fastsat de salgspriser på brændstof til offentligheden, som de uafhængige virksomheder, der arbejdede under deres mærke, skulle anvende, hvorved de begrænsede den frie konkurrence mellem tankstationerne inden for deres netværk samt mellem de øvrige tankstationer. CNC pålagde endvidere Repsol en bøde på 5 mio. EUR og pålagde selskabet at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at bringe denne praksis med prisfastsættelse til ophør og at afstå fra denne praksis i fremtiden.

14 Ved processkrifter af henholdsvis 30. marts og 28. december 2010 anlagde sagsøgerne og Repsol et søgsmål til prøvelse af CNC-beslutningen.

15 Ved skrivelse af 21. september 2010 forelagde Kommissionen sin foreløbige vurdering af den klage, som de havde indgivet den 30. maj 2007, for sagsøgerne.

16 Hvad angår den første del af sagsøgernes klage om en påstået aftale, der er i strid med artikel 101 TEUF, meddelte Kommissionen sagsøgerne, at den havde oversendt alle oplysningerne om denne klage vedrørende en sådan aftale til CNC, og anmodede dem om at bekræfte, om de ville trække deres klage vedrørende denne aftale tilbage.

17 Hvad angår anden del af sagsøgernes klage vedrørende Repsols og Cepsa Estaciones de Servicios tilsidesættelse af artikel 101 TEUF, fordi tankstationerne blev pålagt minimumssalgspriser, anførte Kommissionen, at dette spørgsmål allerede var blevet behandlet i CNC-beslutningen, og at den havde til hensigt at afvise denne del af deres klage i henhold til artikel 13, stk. 2, i forordning nr. 1/2003. Kommissionen opfordrede sagsøgerne til at frafalde klagen.

18 Endelig fremhævede Kommissionen hvad angår deres klages tredje del vedrørende Repsols manglende overholdelse af de tilsagn, der var gjort bindende ved tilsagnsbeslutningen, at der ikke var tilstrækkelige grunde til at foretage en undersøgelse, og afviste foreløbigt denne del af deres klage.

19 Sagsøgerne gav i deres svar af 18. oktober 2010 udtryk for, at de var enige i at frafalde de to første dele af deres klage, nævnt i præmis 16 og 17 ovenfor. De opretholdt derimod deres klages tredje del, nævnt i præmis 18 ovenfor.

20 Den 28. april 2011 vedtog Kommissionen den anfægtede afgørelse, hvorved den afviste sagsøgernes klage.

21 Kommissionen bemærkede i 22.-25. betragtning til den anfægtede afgørelse, at den som følge af en manglende gennemførelse af en tilsagnsbeslutning kunne genåbne proceduren i henhold til artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1/2003 og pålægge bøder eller tvangsbøder i henhold til denne forordnings artikel 23 og 24, og at den havde skønsbeføjelser i denne henseende. I nærværende sag var der ikke tilstrækkelige grunde til at iværksætte foranstaltninger i forhold til Repsol.

22 Kommissionen fastslog i 26.-32. betragtning til den anfægtede afgørelse, at det ikke var nødvendigt at genåbne proceduren i forhold til Repsol, fordi CNC allerede havde foretaget en undersøgelse i forhold til dette selskab og truffet foranstaltninger i forhold til dette. Analysen af klagen ville således medføre en fordobling af arbejdet og ville udgøre en ineffektiv anvendelse af offentlige midler.

23 I 33.-43. betragtning til den anfægtede afgørelse undersøgte og afviste Kommissionen to af sagsøgernes argumenter. For det første afviste Kommissionen i 34.-40. betragtning til nævnte afgørelse sagsøgernes argument om, at undersøgelsen af klagen blot ville have medført en begrænset fordobling af arbejdet. For det andet afviste Kommissionen i 41.-43. betragtning til denne afgørelse argumentet om, at der var tale om forskellige overtrædelser. Kommissionen fandt i den forbindelse bl.a., at der, selv under forudsætning af at Repsols adfærd udgjorde en overtrædelse af to forskellige lovbestemmelser, nemlig artikel 101 TEUF og artikel 9 i forordning nr. 1/2003, ikke var tilstrækkelige grunde til at træffe foranstaltninger vedrørende denne del af klagen. De offentlige tiltag iværksat af CNC for at sanktionere Repsols adfærd var tilstrækkelige til at afskrække dette selskab fra at deltage i sådan konkurrencebegrænsende praksis i fremtiden.

24 Endelig besvarede Kommissionen i 44.-48. betragtning til den anfægtede afgørelse sagsøgernes argument om, at Kommissionen var forpligtet til at pålægge bøder i henhold til artikel 23, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1/2003 eller en tvangsbøde i henhold til denne forordnings artikel 24, stk. 1, litra c). Kommissionen fandt i den forbindelse, at disse bestemmelser ikke fastsatte en ret til at kræve, at Kommissionen pålagde en bøde eller tvangsbøde, og at det i nærværende sag under alle omstændigheder ikke var nødvendigt at indlede en procedure for at pålægge Repsol en bøde.

Retsforhandlinger og parternes påstande

25 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. juni 2011 har sagsøgerne anlagt nærværende søgsmål.

26 Ved processkrifter indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 23. september og den 3. oktober 2011 har Kongeriget Spanien og Repsol fremsat begæring om at måtte intervenere i den foreliggende sag til støtte for Kommissionens påstande. Ved kendelser af henholdsvis 8. og 30. november 2011 har formanden for Rettens Tredje Afdeling givet tilladelse til intervention.

27 Efter afslutningen af den skriftlige procedure har sagsøgerne ved processkrifter af 12. juli 2012 og af 9. april 2013 fremlagt to beviser, som var bilagt dokumenter. Disse beviser blev føjet til sagsakterne med forbehold for en afgørelse om, at de kunne antages til realitetsbehandling.

28 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

29 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten under retsmødet den 29. april 2013.

30 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Kommissionen tilpligtes på grundlag af en overtrædelse af artikel 9 i forordning nr. 1/2003 at pålægge Repsol en bøde eller en tvangsbøde.

31 Som svar på et spørgsmål fra Retten under retsmødet har sagsøgerne frafaldet et punkt i deres påstande, hvorefter Kommissionen tilpligtes at pålægge Repsol en bøde eller tvangsbøde, hvilket er indført i retsmødereferatet.

32 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Søgsmålet afvises delvis og forkastes delvis som ubegrundet. Under alle omstændigheder forkastes søgsmålet i det hele som ubegrundet.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

33 Kongeriget Spanien har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionen frifindes.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

34 Repsol har nedlagt følgende påstande:

— Søgsmålet afvises delvis og forkastes delvis som ubegrundet. Under alle omstændigheder forkastes søgsmålet i sin helhed som ubegrundet.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostninger i forbindelse med interventionen.

Retlige bemærkninger

35 Sagsøgerne har til støtte for søgsmålet gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat dels artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1/2003, dels denne forordnings artikel 23, stk. 2, litra c), og artikel 24, stk. 1.

36 Sagsøgerne har i det væsentlige fremsat to anbringender.

37 For det første har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen efter Repsols manglende overholdelse af tilsagnsbeslutningen burde have genåbnet proceduren i forhold til dette selskab og pålagt det en bøde eller tvangsbøde. Ved at undlade at træffe disse foranstaltninger har Kommissionen tilsidesat artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 samt denne forordnings artikel 23, stk. 2, litra c), og artikel 24, stk. 1, litra c).

38 For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ved at undlade at genåbne proceduren i forhold til Repsol og trække tilsagnsbeslutningen tilbage eller ophæve den har tilsidesat artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1/2003.

39 Eftersom visse af sagsøgernes bemærkninger kan forstås således, at de ikke alene vedrører den anfægtede afgørelses velbegrundethed, men ligeledes begrundelsespligten fastsat i artikel 296 TEUF, undersøger Retten dette forhold efter gennemgangen af de to anbringender.

40 Endelig vil Retten tage stilling til beviserne af 12. juli 2002 og 29. april 2013.

Anbringendet om en tilsidesættelse af artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 samt denne forordnings artikel 23, stk. 2, litra c), og artikel 24, stk. 1, litra c), som følge af Kommissionens undladelse af at genåbne proceduren i forhold til Repsol og pålægge selskabet en bøde eller tvangsbøde

Formaliteten med hensyn til anbringendet

41 Kommissionen har gjort gældende, at anbringendet om en tilsidesættelse af artikel 23, stk. 2, litra c), og artikel 24, stk. 1, litra c), i forordning nr. 1/2003 alene er påberåbt til støtte for det andet punkt i sagsøgernes påstande, som de har frafaldet (jf. præmis 31 ovenfor) vedrørende et pålæg til Kommissionen.

42 I modsætning til hvad Kommissionen har anført, følger det ikke af stævningen, at sagsøgerne har begrænset sig til at påberåbe sig en tilsidesættelse af artikel 23, stk. 2, litra c), eller artikel 24, stk. 1, litra c), i forordning nr. 1/2003 alene til støtte for det punkt i påstandene, hvorefter det fastslås, at Kommissionen er forpligtet til at pålægge Repsol en bøde eller tvangsbøde, og ikke til støtte for det første punkt i påstandene.

43 Det skal i den forbindelse bemærkes, at det ganske vist følger af retspraksis, at Unionens retsinstanser ikke har kompetence til at udstede påbud til institutionerne i forbindelse med den annullationskompetence, som de har i medfør af artikel 263 TEUF, og at en påstand om at udstede et påbud til en EU-institution derfor skal afvises fra realitetsbehandling (Rettens dom af 9.9.2010, sag T-74/08, Now Pharm mod Kommissionen, Sml. II, s. 4661, præmis 19).

44 Denne retspraksis er imidlertid ikke til hinder for, at sagsøgerne støtter deres påstand om annullation af den anfægtede afgørelse på et anbringende om tilsidesættelse af artikel 23, stk. 2, litra c), eller artikel 24, stk. 1, litra c), i forordning nr. 1/2003. Såfremt Kommissionen har tilsidesat disse bestemmelser i den anfægtede afgørelse, skal sagsøgerne nemlig kunne nedlægge påstand om annullation af denne afgørelse for Retten, og det vil herefter påhvile Kommissionen at træffe de nødvendige foranstaltninger for at opfylde Rettens dom i henhold til artikel 266 TEUF.

45 Kommissionens formalitetsindsigelse skal derfor forkastes.

Om anbringendet er begrundet

46 Sagsøgerne har i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen ved at afvise at genåbne proceduren i forhold til Repsol og pålægge selskabet en bøde eller en tvangsbøde som følge af den manglende overholdelse af tilsagnsbeslutningen har tilsidesat artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 samt denne forordnings artikel 23, stk. 2, litra c), og artikel 24, stk. 1, litra c).

– Kommissionens skønsmargen

47 Det skal bemærkes, at dette klagepunkt, såfremt sagsøgerne gør gældende, at Kommissionen i henhold til artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 samt denne forordnings artikel 23, stk. 2, litra c), og artikel 24, stk. 1, litra c), er forpligtet til at genåbne proceduren og pålægge enhver virksomhed, som ikke overholder de tilsagn, som er gjort bindende ved en beslutning i medfør af denne forordnings artikel 9, stk. 1, bøder eller tvangsbøder, skal forkastes som ubegrundet.

48 Det følger nemlig utvetydigt af ordlyden af artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1/2003, at Kommissionen, såfremt den pågældende virksomhed ikke overholder en tilsagnsbeslutning i henhold til denne forordnings artikel 9, stk. 1, ikke er forpligtet til at genåbne proceduren i forhold til denne virksomhed, men har en skønsmargen i denne henseende. Kommissionen kan således i medfør af denne bestemmelse, når en virksomhed ikke overholder de tilsagn, der er gjort bindende som omhandlet i artikel 9 i forordning nr. 1/2003, genåbne proceduren i forhold til denne virksomhed efter anmodning eller på eget initiativ.

49 Kommissionen har ligeledes en skønsmargen vedrørende anvendelsen af artikel 23, stk. 2, litra c), og artikel 24, stk. 1, litra c), i forordning nr. 1/2003, hvorefter Kommissionen kan pålægge virksomheder bøde eller tvangsbøder, såfremt de ikke overholder de tilsagn, der er gjort bindende ved en beslutning truffet i henhold til denne forordnings artikel 9.

50 Sagsøgerne har dog under proceduren præciseret, at de ikke anfægter, at de pågældende bestemmelser tillægger Kommissionen skønsbeføjelser.

51 Det er imidlertid sagsøgernes opfattelse, at Kommissionen, selv om den i princippet har en vid skønsmargen, under omstændighederne i nærværende sag skulle have genåbnet proceduren i forhold til Repsol og pålagt selskabet en tvangsbøde og en bøde.

52 Sagsøgerne har i den forbindelse gjort gældende, at retspraksis, hvorefter Kommissionen har en vid skønsmargen hvad angår spørgsmålet, om det er i Unionens interesse at forfølge en klage over en tilsidesættelse af artikel 101 TEUF eller 102 TEUF, ikke finder anvendelse i nærværende sag, eftersom deres klage vedrører den manglende overholdelse af en tilsagnsbeslutning, og at denne manglende overholdelse er godtgjort ved CNC-beslutningen.

53 Det skal i den forbindelse indledningsvis bemærkes, at Kommissionen har fået tildelt sin beføjelse til at genåbne proceduren i henhold til artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 og at pålægge bøder eller tvangsbøder i henhold til denne forordnings artikel 23 og 24 med henblik på at varetage den opgave med at føre tilsyn med overholdelsen af artikel 101 TEUF og 102 TEUF, som den er pålagt ved artikel 105 TEUF.

54 Når Kommissionen identificerer konkurrencemæssige problemer, kan den nemlig gøre de tilsagn, som de berørte virksomheder har foreslået, og som af Kommissionen anses for egnede, bindende i stedet for at foretage en formel konstatering af en tilsidesættelse af artikel 101 TEUF eller 102 TEUF (Domstolens dom af 29.6.2010, sag C-441/07 P, Kommissionen mod Alrosa, Sml. I, s. 5949, præmis 35).

55 Systemet, der er indført ved artikel 9 i forordning nr. 1/2003, giver den pågældende virksomhed mulighed for at deltage fuldt ud i proceduren ved at foreslå løsninger, som den finder bedst egnede til at imødekomme betænkelighederne hos Kommissionen og forhindre, at Kommissionen formelt konstaterer en overtrædelse af artikel 101 TEUF eller 102 TEUF. Denne artikel er endvidere inspireret af procesøkonomiske hensyn, eftersom Kommissionen ikke er forpligtet til retligt fyldestgørende at godtgøre, at betingelserne i artikel 101 TEUF eller 102 TEUF er opfyldt, og den kan således tilvejebringe en hurtigere løsning på de af Kommissionen identificerede problemer (jf. i denne retning dommen i sagen Kommissionen mod Alrosa, nævnt i præmis 54 ovenfor, præmis 35).

56 De beføjelser, som Kommissionen er tillagt i henhold til artikel 9, stk. 2, artikel 23, stk. 2, litra c), og artikel 24, stk. 1, litra c), i forordning nr. 1/2003, tilsigter at garantere overholdelsen af sådanne tilsagn. Når en virksomhed ikke overholder de tilsagn, den har fremsat, og som Kommissionen har gjort bindende, kan Kommissionen nemlig genåbne proceduren og pålægge virksomheden en tvangsbøde eller en bøde ved blot at godtgøre, at tilsagnsbeslutningen ikke er overholdt, uden at den først skal konstatere en overtrædelse af artikel 101 TEUF eller 102 TEUF.

57 Derimod er formålet med disse bestemmelser, i modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, ikke at give mulighed for at pålægge en virksomhed en dobbelt sanktion for særligt grove overtrædelser af artikel 101 TEUF eller 102 TEUF. En sådan fortolkning er nemlig ikke i overensstemmelse med sidste punktum i 13. betragtning til forordning nr. 1/2003, hvorefter beslutninger, som gør tilsagn bindende, ikke er på sin plads i tilfælde, hvor Kommissionen agter at pålægge en bøde.

58 Hvad angår de forhold, der er afgørende for Kommissionens udøvelse af sine skønsbeføjelser i henhold til artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1/2003, skal det fastslås, at Kommissionen kun har begrænsede midler, som den skal bruge for at gribe ind over for et potentielt stort antal konkurrencestridige handlinger.

59 Det tilkommer følgelig Kommissionen at prioritere de konkurrencemæssige problemer, den får kendskab til, forskelligt og afgøre, om det er i Unionens interesse at fortsætte behandlingen af en sag (jf. Rettens dom af 15.12.2010, sag T-427/08, CEAHR mod Kommissionen, Sml. II, s. 5865, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).

60 Det skal i den forbindelse bemærkes, at det hvad angår afgørelser om afvisning af en klage over tilsidesættelse af artikel 101 TEUF og 102 TEUF fremgår af fast retspraksis, at Kommissionen skal tage hensyn til alle relevante faktiske og retlige forhold, og navnlig dem, som klageren bringer til dens kundskab. Som led heri skal den bl.a. tage hensyn til den påståede overtrædelses betydning for det indre markeds funktion, sandsynligheden for, at det kan godtgøres, at der foreligger en overtrædelse, og omfanget af de undersøgelser, der vil være nødvendige for at give Kommissionen det bedst mulige grundlag for at udføre sin opgave, som består i at føre tilsyn medoverholdelsen af traktatens artikel 101 TEUF og 102 TEUF (jf. Domstolen dom af 17.5.2001, sag C-450/98 P, IECC mod Kommissionen, Sml. I, s. 3947, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis, samt Rettens dom af 18.9.1992, sag T-24/90, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 2223, præmis 86, og af 12.9.2007, sag T-60/05, Ufex m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3397, præmis 178). Kommissionen skal endvidere kunne tage hensyn til foranstaltningerne vedtaget af de nationale konkurrencemyndigheder (jf. Rettens dom af 3.7.2007, sag T-458/04, Au lys de France mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 72 og den deri nævnte retspraksis). Endelig har Retten allerede konstateret, at der

intet er til hinder for, at Kommissionen i en sag som den foreliggende prioriterer ét kriterium for vurderingen af Unionens interesse i at undersøge et konkurrenceproblem (jf. i denne retning dommen i sagen IECC mod Kommissionen, præmis 58 og 59).

61 Det følger ligeledes af fast retspraksis, at ophavsmanden til en klage vedrørende en overtrædelse af artikel 101 TEUF eller 102 TEUF ikke har ret til at kræve, at Kommissionen vedtager en endelig afgørelse om, at den påståede overtrædelse foreligger eller ej (Domstolens dom af 4.3.1999, sag C-119/97 P, Ufex m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1341, præmis 87, Rettens dom i sagen Automec mod Kommissionen, nævnt i præmis 60 ovenfor, præmis 75, og Rettens dom af 13.9.2012, sag T-119/09, Protégé International mod Kommissionen, EU:T:2012:421, præmis 32).

62 I betragtning af at Kommissionens beføjelser til at gøre tilsagn bindende i medfør af artikel 9 i forordning nr. 1/2003 ligeledes har til formål at garantere overholdelsen af artikel 101 TEUF og 102 TEUF, og at de beføjelser, der er fastsat i forordningens artikel 9, stk. 2, artikel 24, stk. 1, litra c), og artikel 23, stk. 2, litra c), ligeledes tilsigter at garantere overholdelsen af disse tilsagn, finder Retten, at principperne fastsat i den retspraksis, der er nævnt i præmis 60 og 61 ovenfor, ligeledes finder anvendelse i tilfælde, hvor Kommissionen gøres bekendt med en eventuel manglende overholdelse af et tilsagn, og hvor Kommissionen skal tage stilling til, om den skal genåbne proceduren.

63 Eftersom Kommissionen skal vurdere spørgsmålet, om det er i Unionens interesse at fortsætte behandlingen af en klage i betragtning af de relevante retlige og faktiske forhold i sagen, skal den tage hensyn til den omstændighed, at situationen kan være forskellig, alt efter om denne klage vedrører en eventuel manglende overholdelse af en tilsagnsbeslutning eller en eventuel overtrædelse af artikel 101 TEUF eller 102 TEUF.

64 Eftersom en manglende overholdelse af tilsagn generelt er lettere at godtgøre end en overtrædelse af artikel 101 TEUF eller 102 TEUF, er omfanget af de nødvendige undersøgelsesforanstaltninger for at godtgøre en sådan manglende overholdelse af tilsagn i princippet mere begrænset. I modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, kan det dog ikke udledes heraf, at Kommissionen systematisk skal genåbne proceduren og pålægge en bøde eller en tvangsbøde. En sådan tilgang ville nemlig medføre en omdannelse af Kommissionens beføjelser i henhold til artikel 23, stk. 2, litra c), og artikel 24, stk. 1, litra c), i forordning nr. 1/2003 til tilknyttede beføjelser, hvilket ikke er i overensstemmelse med bestemmelsernes ordlyd.

65 Hvad dernæst angår sagsøgernes argument om, at det påhviler Kommissionen at føre tilsyn med overholdelsen af en tilsagnsbeslutning, skal det konstateres, at intet er til hinder for, at Kommissionen inden for rammerne af de pågældende bestemmelser tager hensyn til foranstaltninger truffet af de nationale konkurrencemyndigheder.

66 Det skal i den forbindelse fastslås, at de nationale konkurrencemyndigheders parallelle kompetence i medfør af artikel 5 i forordning nr. 1/2003 til at anvende artikel 101 TEUF og 102 TEUF ikke drages i tvivl ved Kommissionens vedtagelse af en tilsagnsbeslutning i henhold til forordningens artikel 9. Som det fremgår af 13. betragtning til forordning nr. 1/2003, anfægter de tilsagnsbeslutninger, som Kommissionen træffer i henhold til denne forordnings artikel 9, nemlig ikke de nationale konkurrencemyndigheders kompetence til at konstatere en overtrædelse af artikel 101 TEUF eller 102 TEUF og træffe afgørelse i sagen. Endvidere fremgår det af 22. betragtning til forordningen, at Kommissionens tilsagnsbeslutninger ikke berører de nationale konkurrencemyndigheders kompetence til at anvende artikel 102 TEUF og 102 TEUF.

67 Endelig giver Kommissionens vedtagelse af en beslutning i henhold til artikel 9 i forordning nr. 1/2003, i modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, den ikke enekompetence. Denne forordnings artikel 11, stk. 6, som sagsøgerne herved har påberåbt sig, foreskriver ganske vist bl.a., at når Kommissionen indleder en procedure med henblik på vedtagelse af en beslutning, der konstaterer en overtrædelse og pålægger overtrædelsen at ophøre i henhold til forordningens artikel 7, eller en

procedure med henblik på vedtagelse af en beslutning, der gør tilsagn bindende i henhold til forordningens artikel 9, mister medlemsstaternes konkurrencemyndigheder deres kompetence til at anvende artikel 101 TEUF og 102 TEUF. Det kan imidlertid ikke udledes af disse bestemmelser, at en national konkurrencemyndighed ikke længere kan vedtage en beslutning mod en virksomhed, efter at Kommissionen har vedtaget en tilsagnsbeslutning i henhold til artikel 9 i forordning nr. 1/2003. Det fremgår nemlig af retspraksis, at artikel 11, stk. 6, i forordning nr. 1/2003 ikke fratager de nationale konkurrencemyndigheder kompetencen permanent, men udelukkende under varigheden af proceduren for Kommissionen (jf. i denne retning Domstolens dom af 14.2.2012, sag C-17/10, Toshiba Corporation m.fl., EU:C:2012:72, præmis 68-92).

68 Der er følgelig intet til hinder for, at Kommissionen tager hensyn til foranstaltninger, som en national konkurrencemyndighed har vedtaget over for en virksomhed, når den vurderer, om det er i Unionens interesse at genåbne proceduren i forhold til denne virksomhed for manglende overholdelse af sine tilsagn, for at pålægge denne en bøde eller en tvangsbøde. For så vidt som Kommissionen har fået tildelt sine beføjelser i henhold til artikel 9, stk. 2, artikel 23, stk. 2, litra c), og artikel 24, stk. 1. litra c), i forordning nr. 1/2003 med henblik på at varetage sin opgave med at føre tilsyn med overholdelsen af artikel 101 TEUF og 102 TEUF, består der derimod en pligt til at tage et sådant hensyn.

– Udøvelsen af skønsbeføjelserne i nærværende sag

69 Klagepunktet om, at Kommissionens afgørelse om ikke at genåbne proceduren og ikke at pålægge Repsol en tvangsbøde eller en bøde er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, skal undersøges i lyset af ovenstående bemærkninger. Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionens begrundelse i den anfægtede afgørelse ikke berettiger denne afgørelse.

70 Det skal i den forbindelse bemærkes, at den prøvelse, som Unionens retsinstanser foretager af Kommissionens skønsbeføjelse i behandlingen af klager, ikke må føre til, at de sætter deres eget skøn vedrørende Unionens interesse i stedet for Kommissionens, men har til formål at kontrollere, at den anfægtede afgørelse ikke hviler på materielt urigtige omstændigheder, og at den hverken er behæftet med en retlig fejl, et åbenbart urigtigt skøn eller magtfordrejning (jf. dommen i sagen CEAHR mod Kommissionen, nævnt i præmis 59 ovenfor, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis).

71 Retten finder, at begrundelsen for den anfægtede afgørelse i nærværende sag, som er gengivet i præmis 21-24 ovenfor, ikke er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn.

72 Det skal nemlig bemærkes, at Kommissionen bl.a. har støttet sig på eksistensen af CNC-beslutningen, hvori CNC fastslog, at Repsol havde tilsidesat artikel 101 TEUF ved indirekte at fastsætte salgspriserne på brændstof til offentligheden, pålagde selskabet en bøde på 5 mio. EUR og pålagde det at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at bringe denne praksis med prisfastsættelse til ophør og afstå fra denne praksis i fremtiden. Denne tilgang er i overensstemmelse med formålet med det snævre samarbejde mellem Kommissionen og de nationale konkurrencemyndigheder inden for det europæiske konkurrencenetværk, som bl.a. omtales i sjette, ottende og femtende betragtning til forordning nr. 1/2003.

73 I betragtning af CNC-beslutningen kunne Kommissionen endvidere uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn finde, at det ikke var nødvendigt at vedtage yderligere foranstaltninger i forhold til Repsol.

74 Hvad for det første angår sagsøgernes argument om, at Kommissionen skulle have straffet Repsols manglende overholdelse af tilsagnsbeslutningen ved at pålægge selskabet en tvangsbøde i henhold til artikel 24, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1/2003, skal det bemærkes, at Kommissionens beføjelser hertil tilsigter at tvinge en virksomhed til at overholde et tilsagn i fremtiden. De formål, som

Kommissionen kunne have forfulgt ved at pålægge Repsol en tvangsbøde, og de af CNC ved beslutningen forfulgte formål var herved sammenfaldende, eftersom der var tale om at bringe en praksis med fastsættelse af salgspriser på brændstof til ophør. Kommissionen har i den anfægtede afgørelse konstateret, at de af CNC vedtagne foranstaltninger var tilstrækkelige til at tvinge Repsol til at afstå fra denne praksis i fremtiden. Kommissionen kunne således uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn finde, at det ikke var nødvendigt, at den greb ind, og at det således ikke var i Unionens interesse at genåbne proceduren for at pålægge en tvangsbøde.

75 Hvad for det andet angår sagsøgernes argument om, at Kommissionen skulle have pålagt en bøde som følge af den manglende overholdelse af tilsagnsbeslutningen, skal det bemærkes, at hovedformålet med en bøde pålagt i henhold til artikel 23, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1/2003 er at straffe en adfærd, som Kommissionen vurderer skaber konkurrenceproblemer, uden at det retligt fyldestgørende skal godtgøres, at betingelserne i artikel 101 TEUF eller 102 TEUF er opfyldt. CNC havde i sin beslutning allerede konstateret, at Repsol havde fastsat salgspriser på brændstof, og pålagt selskabet en sanktion. Eftersom tilsagnsbeslutningen vedrører den samme adfærd, burde Kommissionen have taget hensyn til CNC-beslutningen. Eftersom hovedformålet med at sanktionere Repsols adfærd, som Kommissionen allerede havde identificeret som problematisk, allerede var nået, kunne Kommissionen uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn finde, at det ikke var i Unionens interesse at genåbne proceduren og pålægge en yderligere bøde.

76 Ingen af sagsøgerenes argumenter kan anfægte denne vurdering.

77 For det første har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen, uagtet at CNC allerede havde pålagt Repsol en bøde for at have fastsat salgspriserne på brændstof, var forpligtet til at pålægge selskabet en yderligere bøde i henhold til artikel 23, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1/2003 for ikke at bringe selve systemet indført ved denne forordnings artikel 9 i fare, af retssikkerhedshensyn og for ikke at lade den manglende gennemførelse af et tilsagn fremstå som et »gratis, ubetydeligt eller uvæsentligt« forhold, bl.a. i forhold til de virksomheder, som ikke har accepteret tilsagn.

78 Dette argument må forkastes.

79 Selv i det dobbelte tilfælde, hvor artikel 23, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1/2003 skal fortolkes således, at den giver Kommissionen mulighed for at pålægge en virksomhed en yderligere bøde, alene fordi den ikke har overholdt sine tilsagn, selv om denne adfærd allerede er blevet sanktioneret af en national konkurrencemyndighed for at overtræde artikel 101 TEUF, og hvor en sådan fremgangsmåde i nærværende sag ikke er i strid med princippet ne bis in idem, kunne Kommissionen i den foreliggende sag uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn finde, at en genåbning af proceduren med henblik på at pålægge Repsol en yderligere bøde ikke var i Unionens interesse.

80 Det skal først og fremmest fastslås, at i modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, kunne Kommissionen i nærværende sag ikke pålægge Repsol en bøde for ikke at overholde tilsagnsbeslutningen uden at afsætte offentlige midler til denne opgave. Som Kommissionen med føje har gjort gældende, skulle den have foretaget en hel række administrative skridt, såsom affattelsen af en afgørelse om at indlede proceduren og en klagepunktsmeddelelse, høring af de berørte parter og vedtagelse af afgørelsen om pålæggelse af bøden.

81 Kommissionen kunne endvidere fastslå, at merværdien af dens indgreb ville være begrænset, eftersom hovedformålet fastsat i artikel 23, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1/2003, nemlig en sanktion for Repsols adfærd, som Kommissionen havde fundet problematisk i forhold til konkurrencereglerne, allerede var nået.

82 Endelig skal det hvad angår det af sagsøgerne påberåbte formål, nemlig at opretholde den effektive virkning af systemet indført ved artikel 9 i forordning nr. 1/2003, konstateres, at der er tale om et formål, der direkte vedrører fastlæggelsen af Kommissionens politik på det konkurrenceretlige område.

83 Selv i det dobbelte tilfælde, der er omtalt ovenfor i præmis 79, har Kommissionen i nærværende sag følgelig ikke overskredet grænserne for sin skønsmargen ved i denne sag at beslutte, at der ikke var grundlag for at genåbne proceduren og pålægge Repsol en bøde.

84 For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse ikke har taget tilstrækkeligt hensyn til grovheden af Repsols overtrædelse og virkningerne af selskabets adfærd på markedet.

85 Dette argument skal ligeledes forkastes.

86 Som anført i præmis 60-62 ovenfor, er intet til hinder for, at Kommissionen prioriterer et af de relevante kriterier, når den prioriterer de konkurrenceproblemer, den får kendskab til.

87 Som følge af de grunde, der er omtalt i præmis 72-83 ovenfor, kunne Kommissionen i nærværende sag med føje finde, at yderligere indgreb fra dens side i betragtning af CNC-beslutningen ikke var i Unionens interesse, uden at den skulle afveje andre kriterier eller endsige tage stilling til realiteten i sagen, grovheden af Repsols adfærd, opbygningen af det spanske marked eller Repsols adfærds indvirkning på markedet.

88 For det tredje har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen som følge af den direkte virkning af tilsagnsbeslutningen, den omstændighed, at beslutningen var bindende for Repsol, det bilaterale forhold og det tillidsforhold, som beslutningen indførte mellem denne virksomhed og Kommissionen, samt behovet for at anvende EU-retten ensartet og overholde ligebehandlingsprincippet skulle have genåbnet proceduren og pålagt Repsol en bøde og en tvangsbøde.

89 Dette argument skal ligeledes forkastes.

90 Det skal nemlig fastslås, at sagsøgerne ved at påberåbe sig disse forhold kun har bemærket, at Repsol havde accepteret at underkaste sig en tilsagnsbeslutning i medfør af artikel 9 i forordning nr. 1/2003, og at selskabet ikke overholdt denne beslutning.

91 Som anført i præmis 64 ovenfor, har EU-lovgiver besluttet at give Kommissionen en vid skønsmargen, når Kommissionen er forelagt en manglende overholdelse af et tilsagn, der er gjort bindende i henhold til artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1/2003. De omstændigheder, sagsøgerne har påberåbt sig, der blot beskriver, at Kommissionen befinder sig i en sådan situation, kan følgelig ikke godtgøre, at Kommissionen har overskredet grænserne for den skønsmargen, som den har inden for rammerne af dens beføjelser i henhold til denne forordnings artikel 9, stk. 2, artikel 23, stk. 2, litra c), og artikel 24, stk. 1, litra c). Den af sagsøgerne påberåbte tilgang, hvorefter disse omstændigheder i sig selv forpligter Kommissionen til at genåbne proceduren og pålægge en bøde eller en tvangsbøde, medfører, at disse beføjelser anvendes som tilknyttede beføjelser, hvilket er i strid med disse bestemmelsers ordlyd.

92 For det fjerde skal sagsøgernes argument udledt af Domstolens retspraksis, hvorefter den fulde virkning af artikel 101 TEUF og 102 TEUF kræver, at alle kan kræve erstatning for den skade, der er forårsaget af en overtrædelse af disse regler, forkastes (Domstolens dom af 20.9.2001, sag C-453/99, Courage og Crehan, Sml. I, s. 6297, præmis 26, og af 13.7,2006, forenede sager C-295/04 - C-298/04, Manfredi m.fl., Sml. I, s. 6619, præmis 60). Eftersom denne retspraksis vedrører gennemførelsen af bestemmelserne på foranledning af en person, der har lidt skade, kan det ikke udledes heraf, at alle

tilfælde, hvor en virksomhed ikke overholder et tilsagn, der er gjort bindende i henhold til artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1/2003, skal sanktioneres som led i gennemførelsen af disse bestemmelser på foranledning af en national konkurrencemyndighed, som kun har begrænsede midler.

93 For det femte skal det, for så vidt som sagsøgerne har påberåbt sig 29. betragtning til forordning nr. 1/2003, hvorefter det ved bøder og tvangsbøder bør kunne sikres, at artikel 101 TEUF og 102 TEUF samt de forpligtelser, der pålægges virksomheder i henhold til denne forordning, overholdes, blot bemærkes, at denne betragtning hverken anfægter formålet med en decentraliseret anvendelse af artikel 101 TEUF ved de nationale konkurrencemyndigheder eller Kommissionens mulighed for at tage hensyn til foranstaltninger vedtaget af disse myndigheder, når Kommissionen afgør, om Unionen har en interesse i at fortsætte behandlingen af en sag.

94 For det sjette skal det hvad angår Kommissionens pressemeddelelse af 12. april 2006 vedrørende dens beslutning i sag COMP/B-1/38 348 om Repsols tilsagn samt hvad angår Kommissionens notat af samme dag, som sagsøgerne har henvist til, blot konstateres, at Kommissionen heri udelukkende har fundet, at den kunne pålægge Repsol bøder, såfremt selskabet ikke overholdt tilsagnsbeslutningen, uden at Kommissionen forpligtede sig til automatisk at tage stilling til sådanne bøder.

95 For så vidt som sagsøgerne har påberåbt sig proportionalitetsprincippet, skal dette klagepunkt for det syvende forkastes som ubegrundet, uden at der er grundlag for at undersøge, om det kan antages til realitetsbehandling. Som det fremgår af bemærkningerne ovenfor, anlagde Kommissionen nemlig ikke et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med den interesseafvejning, som den skal foretage i henhold til artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 samt denne forordnings artikel 23, stk. 2, litra c), og artikel 24, stk. 1, litra c). Den anfægtede afgørelse kan således ikke have skadet sagsøgernes interesser uforholdsmæssigt.

96 På baggrund af samtlige ovenfor anførte betragtninger skal det fastslås, at Kommissionen med føje kunne fastslå, at det ikke var i Unionens interesse at genåbne en procedure i forhold til Repsol med henblik på at pålægge selskabet en bøde eller en tvangsbøde. Følgelig skal anbringendet om en tilsidesættelse af artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 samt denne forordnings artikel 23, stk. 2, litra c), og artikel 24, stk. 1, litra c), forkastes.

Anbringendet om en tilsidesættelse af artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 som følge af Kommissionens undladelse af at genåbne proceduren og trække tilsagnsbeslutningen tilbage eller ophæve den

97 Sagsøgerne har ligeledes gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 ved ikke at genåbne proceduren i forhold til Repsol og ved ikke at trække tilsagnsbeslutningen tilbage eller ophæve den. Kommissionen burde som følge af den manglende overholdelse af tilsagnsbeslutningen have trukket nævnte beslutning tilbage eller ophævet den.

98 Kommissionen har i den forbindelse med rette gjort gældende, at der i nærværende sag forelå en interesse i at opretholde tilsagnsbeslutningen. Tilsagnsbeslutningen vedrørte for det første ikke udelukkende Repsols tilsagn om salgspriserne på brændstof, men ligeledes og hovedsageligt de eksklusive langvarige distributionsaftaler. Hvad angår tilsagnet om salgspriserne på brændstof var der endvidere intet til hinder for at Kommissionen opretholdt sin beslutning i forhold til dette tilsagn. Som bemærket i præmis 56 ovenfor, gav en sådan opretholdelse nemlig Kommissionen mulighed for at pålægge tvangsbøder eller bøder som følge af en manglende overholdelse af nævnte beslutning, uden at den først skulle konstatere en overtrædelse af artikel 101 TEUF eller 102 TEUF.

99 Sagsøgerne har dermed ikke anført noget forhold, der kan godtgøre, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn. Dette anbringende må følgelig forkastes.

Den anfægtede afgørelses begrundelse

100 Såfremt sagsøgerne ved at gøre gældende, at den anfægtede afgørelse ikke var tilstrækkeligt begrundet, ikke alene ønsker at påberåbe sig et anbringende om afgørelsens velbegrundethed, men ligeledes et anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten fastsat i artikel 296 TEUF, skal det først fastslås, at der er tale om et anbringende, som Retten skal undersøge af egen drift, og som således ikke kan afvises som fremsat for sent.

101 Hvad angår dette anbringendes velbegrundethed skal det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at begrundelsen for en retsakt skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret (Domstolens dom af 29.9.2011, sag C-521/09 P, Elf Aquitaine mod Kommissionen, Sml. I, s. 8947, præmis 147).

102 Kommissionens begrundelse i nærværende sag var tilstrækkelig. Det fremgår nemlig klart af begrundelsen for den anfægtede afgørelse, at Kommissionen fandt, at et yderligere indgreb fra dens side ikke var i Unionens interesse efter CNC-beslutningen.

103 Hvad angår sagsøgernes argument om, at jo større skønsbeføjelser en myndighed har, desto mere skal beslutningen begrundes, skal det bemærkes, at omfanget af den krævede begrundelse ligeledes afhænger af de gældende regler. Som bemærket i præmis 60, 62, 86 og 87 ovenfor, var der, selv om Kommissionen skulle tage hensyn til alle de relevante forhold, intet til hinder for, at den støttede sin afgørelse på den betragtning, at de af CNC vedtagne foranstaltninger var tilstrækkelige. Begrundelsen for den anfægtede afgørelse må følgelig anses for at være tilstrækkelig.

Sagsøgernes beviser

104 Sagsøgerne indgav den 12. juli 2012 og den 9. april 2013, og således efter den skriftlige procedures afslutning, nye beviser, der bestod i dokumenter bilagt notater, der angav deres betydning for vurderingen af den foreliggende sag.

105 Det skal i den forbindelse blot bemærkes, at disse beviser ikke er relevante som led i denne tvist, uden at det er nødvendigt at tage stilling til, om de kan antages til realitetsbehandling, eftersom alle dokumenterne indgivet den 12. juli 2012 og den 9. april 2013 vedrører en dato, der ligger efter den anfægtede afgørelse. Det følger nemlig af fast retspraksis, at lovligheden af en unionsretsakt skal bedømmes efter de faktiske og retlige omstændigheder på det tidspunkt, da retsakten blev udstedt. Heraf følger, at det er udelukket, at der ved bedømmelsen af retsaktens lovlighed tages omstændigheder i betragtning, som er indtruffet efter det tidspunkt, hvor unionsretsakten blev vedtaget (Rettens dom af 9.9.2011, sag T-257/07, Frankrig mod Kommissionen, Sml. II, s. 5827, præmis 172 og den deri nævnte retspraksis).

106 På baggrund af samtlige ovenfor anførte betragtninger bør Kommissionen frifindes.

Sagens omkostninger

107 I henhold til Rettens procesreglements artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I nærværende sag pålægges det sagsøgerne at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

108 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger, og Retten kan træffe afgørelse om, at en intervenient skal bære sine egne omkostninger. I nærværende sag bærer Kongeriget Spanien og Repsol deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio (CEEES) og Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio bærer deres egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

3) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.

4) Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA bærer sine egne omkostninger.

Czúcz Labucka Gratsias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 6. februar 2014.

Underskrifter